

Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Første Afdeling)

5. september 2024*

»Præjudiciel forelæggelse – direktiv 2014/59/EU – afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber – almindelige principper – artikel 34, stk. 1, litra a) og litra b) – bail-in – nedskrivning af kapitalinstrumenter – konvertering af efterstillede obligationer til aktier og tvungen overførsel uden modydelse – retsvirkninger – artikel 38, stk. 13 – artikel 53, stk. 1 og 3 – artikel 60, stk. 2, første afsnit, litra b) og c) – artikel 73-75 – beskyttelse af aktionærernes og kreditorernes rettigheder – erhvervelse af kapitalinstrumenter – mangelfulde og urigtige oplysninger givet i prospektet – erstatningssøgsmål – søgsmål om ugyldighed af aftalen om erhvervelse af kapitalinstrumenter – søgsmål anlagt mod den universelle efterfølger til det kreditinstitut, der er omfattet af en afviklingsafgørelse«

I de forenede sager C-775/22, C-779/22 og C-794/22,

angående anmodninger om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af Tribunal Supremo (øverste domstol, Spanien) ved afgørelser af 15. december 2022, indgået til Domstolen henholdsvis den 20., den 22. og den 23. december 2022, i sagerne

M.S.G.,

N.G.S.,

A.G.S. (C-775/22),

M.C.S. (C-779/22),

FSC (C-794/22)

mod

Banco Santander SA,

har

DOMSTOLEN (Første Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, A. Arabadjiev, og dommerne T. von Danwitz (refererende dommer), P.G. Xuereb, A. Kumin og I. Ziemele,

generaladvokat: T. Ćapeta,

* Processprog: spansk.

justitssekretær: A. Calot Escobar,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

efter at der er afgivet indlæg af:

- A.G.S., N.G.S. og M.S.G. ved abogado J. Madrazo Leal og procuradora V. Montes Guerra,
- FSC ved abogado J. Concheiro Fernández,
- Banco Santander SA ved abogados R.R. García-Zarco, J.M. Rodríguez Cárcamo og A.M. Rodríguez Conde,
- den spanske regering ved L. Aguilera Ruiz, som befuldmægtiget,
- den italienske regering ved G. Palmieri, som befuldmægtiget, bistået af avvocato dello Stato P. Gentili,
- Europa-Kommissionen ved P. Němečková, A. Nijenhuis og D. Triantafyllou, som befuldmægtigede,

og idet Domstolen efter at have hørt generaladvokaten har besluttet, at sagen skal pådømmes uden forslag til afgørelse,

afsagt følgende

Dom

- 1 Anmodningerne om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 34, stk. 1, litra a), artikel 53, stk. 1 og 3, og artikel 60, stk. 2, første afsnit, litra b) og c), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15. maj 2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af Rådets direktiv 82/891/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/24/EF, 2002/47/EF, 2004/25/EF, 2005/56/EF, 2007/36/EF, 2011/35/EU, 2012/30/EU og 2013/36/EU samt forordning (EU) nr. 1093/2010 og (EU) nr. 648/2012 (EUT 2014, L 173, s. 190).
- 2 Anmodningerne er blevet indgivet i forbindelse med tvister mellem henholdsvis investorerne i) M.S.G., N.G.S. og A.G.S., ii) M.C.S. og iii) FSC på den ene side og Banco Santander SA i egenskab af efterfølger til Banco Popular Español SA (herefter »Banco Popular«) på den anden side vedrørende ugyldigheds- og erstatningssøgsmål anlagt af disse investorer som følge af mangelfulde og urigtige oplysninger, der var blevet givet dem i prospektet ved erhvervelse af kapitalinstrumenter, der efterfølgende blev konverteret til aktier i Banco Popular.

Retsforskrifter

EU-retten

Direktiv 2003/71/EF

- 3 Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/71/EF af 4. november 2003 om det prospekt, der skal offentliggøres, når værdipapirer udbydes til offentligheden eller optages til handel, og om ændring af direktiv 2001/34/EF (EUT 2003, L 345, s. 64) blev ophævet med virkning fra den 21. juli 2019 af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1129 af 14. juni 2017 om det prospekt, der skal offentliggøres, når værdipapirer udbydes til offentligheden eller optages til handel på et reguleret marked, og om ophævelse af direktiv 2003/71/EF (EUT 2017, L 168, s. 12). På tidspunktet for tvisterne i hovedsagerne var bestemmelserne i direktiv 2003/71 imidlertid stadig i kraft.

- 4 Direktivets artikel 6 med overskriften »Ansvar i tilknytning til prospektet« fastsatte:

»1. Medlemsstaterne sikrer, at ansvaret for de oplysninger, der gives i et prospekt, som minimum påhviler udstederen eller dennes bestyrelses-, direktions- eller tilsynsorganer, udbyderen, den person, der anmoder om optagelsen til handel på et reguleret marked, eller garanten, alt efter omstændighederne. De ansvarlige personer angives tydeligt i prospektet med navn og stillingsbetegnelse, eller når det drejer sig om juridiske personer, navn og vedtægtsmæssige hjemsted, samt en erklæring fra dem om, at oplysningerne i prospektet efter deres bedste overbevisning stemmer overens med virkeligheden, og at der i prospektet ikke er udeladt oplysninger, der vil kunne berøre betydningen af dets indhold.

2. Medlemsstaterne sikrer, at deres love og administrative bestemmelser om civilretligt ansvar finder anvendelse på de personer, der er ansvarlige for oplysningerne i prospektet.

[...]«

Direktiv 2014/59

- 5 Følgende fremgår af 45., 49. og 120. betragtning til direktiv 2014/59:

»(45) For at undgå moralsk hasard bør ethvert nødlidende institut have mulighed for at forlade markedet, uanset størrelse og forbundethed med andre institutter, uden at forårsage systemiske forstyrrelser. Et nødlidende institut bør i princippet likvideres ved almindelig insolvensbehandling. Likvidation ved almindelig insolvensbehandling kan imidlertid bringe den finansielle stabilitet i fare, bevirke en afbrydelse i leveringen af kritiske funktioner og være til skade for beskyttelsen af indskydere. I et sådant tilfælde er det højest sandsynligt, at hensynet til samfundets interesse tilsiger, at instituttet tages under afvikling og at afviklingsværktøjerne anvendes snarere end en normal insolvensbehandling. [...]

[...]

- (49) Begrænsningerne af aktionærers og kreditorers rettigheder bør være i overensstemmelse med artikel 52 i [Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (herefter »chartret«)]. Afviklingsværktøjerne bør derfor kun anvendes på institutter, som er nødlidende eller forventeligt nødlidende, og kun når det er nødvendigt for at forfølge målet om finansiell stabilitet i samfundets interesse. Nærmere bestemt bør der anvendes afviklingsværktøjer, når instituttet ikke kan likvideres ved almindelig insolvensbehandling uden at destabilisere det finansielle system, og foranstaltningerne er nødvendige for at sikre hurtig overførsel og videreførelse af systemisk vigtige funktioner, og når der ikke er rimelig udsigt til en alternativ privat løsning, f.eks. at de eksisterende aktionærer eller tredjemand foretager en kapitalforøgelse, som er tilstrækkelig til atter at gøre instituttet fuldt levedygtigt. [...]

[...]

- (120) Unionens selskabsdirektiver indeholder ufravigelige regler om beskyttelse af aktionærer og kreditorer i institutter, der falder ind under disse direktivers anvendelsesområde. I en situation, hvor afviklingsmyndighederne har behov for at handle hurtigt, kan disse regler være til hinder for afviklingsmyndighedernes effektive indsats og anvendelse af afviklingsværktøjer og -beføjelser, og der bør derfor indføres passende undtagelser i dette direktiv. For at sikre størst mulig retssikkerhed for de berørte parter bør undtagelserne defineres klart og snævert, og de bør kun anvendes ud fra almene hensyn, og når kriterierne for udløsning af afvikling er opfyldt. [...]«

6 Dette direktivs artikel 1, stk. 1, har følgende ordlyd:

»1. I dette direktiv fastsættes der regler og procedurer for genopretning og afvikling af følgende enheder:

[...]

- b) finansieringsinstitutter, der er etableret i [Den Europæiske Union], hvis finansieringsinstituttet er datterselskab af et kreditinstitut eller et investeringsselskab eller af et selskab som omhandlet i litra c) eller d) [...]
- c) finansielle holdingselskaber, blandede finansielle holdingselskaber og blandede holdingselskaber, der er etableret i Unionen
- d) finansielle moderholdingselskaber i en medlemsstat, finansielle moderholdingselskaber i Unionen, blandede finansielle moderholdingselskaber i en medlemsstat og blandede finansielle moderholdingselskaber i Unionen

[...]«

7 Direktivets artikel 2, stk. 1, fastsætter:

»I dette direktiv forstås ved:

[...]

57) »bail-in-værktøj«: mekanisme for en afviklingsmyndigheds udøvelse af beføjelserne til nedskrivning og konvertering af passiverne i et institut, der er under afvikling, i overensstemmelse med artikel 43

58) »virksomhedssalgsværktøj«: mekanisme for en afviklingsmyndigheds overførsel af aktier eller andre ejerskabsinstrumenter, der er udstedt af et institut under afvikling, eller af aktiver, rettigheder eller passiver i et institut under afvikling til en køber, der ikke er et broinstitut, i overensstemmelse med artikel 38

[...]

63) »overførselsbeføjelser«: de beføjelser, der er anført i artikel 63, stk. 1, litra c) eller d), til at overføre aktier, andre ejerskabsinstrumenter, gældsinstrumenter, aktiver, rettigheder eller passiver eller en kombination af disse fra et institut under afvikling til en modtager

[...]

82) »opsigelsesret«: retten til at opsiges en kontrakt, retten til at fremskynde, afslutte, modregne eller nette forpligtelser og enhver lignende bestemmelse, der suspenderer, ændrer eller ophæver en kontraktparts forpligtelse eller en bestemmelse, der forhindrer en kontraktlig forpligtelse, som ellers ville opstå, i at opstå

[...]«

8 Samme direktivs artikel 34 med overskriften »Overordnede principper for afvikling« bestemmer i stk. 1:

»Medlemsstaterne sikrer, at afviklingsmyndighederne ved anvendelsen af afviklingsværktøjer og udøvelsen af afviklingsbeføjelser træffer alle relevante foranstaltninger for at sikre, at afviklingshandlingen iværksættes i overensstemmelse med følgende principper:

a) [A]ktionærerne i det institut, der er under afvikling, bærer først tabene[.]

b) [K]reditorerne i det institut, der er under afvikling, bærer tabene efter aktionærerne i overensstemmelse med prioritetsordenen af deres fordringer ved almindelig insolvensbehandling, medmindre andet udtrykkeligt er fastsat i dette direktiv[.]

[...]

f) [K]reditorer i samme klasse behandles ens, medmindre andet er fastsat i dette direktiv[.]

g) [I]ngen kreditor påføres større tab, end vedkommende ville være blevet påført, hvis instituttet eller den i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), omhandlede enhed var blevet likvideret ved almindelig insolvensbehandling i overensstemmelse med sikkerhedsforanstaltningerne i artikel 73-75[.]

[...]«

- 9 Dette direktivs artikel 37 med overskriften »Almindelige principper for afviklingsværktøjer« har følgende ordlyd:

»[...]

3. De i stk. 1 nævnte afviklingsværktøjer er:

- a) virksomhedssalgsværktøjet
- b) broinstitutværktøjet
- c) værktøjet til adskillelse af aktiver
- d) bail-in-værktøjet.

4. Med forbehold af stk. 5 kan afviklingsmyndighederne anvende afviklingsværktøjerne enten hver for sig eller i enhver kombination.

[...]«

- 10 Direktivets artikel 38 med overskriften »Virksomhedssalgsværktøjet« har følgende ordlyd:

»1. Medlemsstaterne sikrer, at afviklingsmyndighederne har beføjelse til at overføre følgende til en køber, der ikke er et broinstitut:

- a) aktier eller andre ejerskabsinstrumenter udstedt af et institut under afvikling
- b) alle eller eventuelle aktiver, rettigheder eller passiver i et institut under afvikling.

Den i første afsnit omhandlede overførsel finder, med forbehold af nærværende artikels stk. 8 og 9 samt artikel 85, sted uden indhentning af samtykke fra aktionærerne i det institut, der er under afvikling, eller fra anden tredjemand end køberen, og uden at det er nødvendigt at overholde selskabs- eller værdipapirretlige procedurekrav bortset fra kravene i artikel 39.

2. En overførsel i henhold til stk. 1 finder sted på kommercielle vilkår under hensyntagen til forholdene og i overensstemmelse med Unionens statsstøtteregele.

3. I overensstemmelse med nærværende artikels stk. 2 træffer afviklingsmyndighederne alle rimelige foranstaltninger for at opnå kommercielle vilkår for overførslen, der er i overensstemmelse med den værdiansættelse, der foretages efter artikel 36, under hensyn til de nærmere omstændigheder i det enkelte tilfælde.

[...]

6. Efter anvendelsen af virksomhedssalgsværktøjet kan afviklingsmyndighederne med køberens samtykke udøve overførselsbeføjelserne på aktiver, rettigheder eller passiver overført til køberen for at tilbageføre aktiver, rettigheder eller passiver til det institut, der er under afvikling, eller tilbageføre aktierne eller andre ejerskabsinstrumenter til de oprindelige ejere, og det institut, der er under afvikling, eller de oprindelige ejere har pligt til at tage sådanne aktiver, rettigheder eller passiver eller aktier eller andre ejerskabsinstrumenter tilbage.

[...]

9. Medlemsstaterne sikrer, hvis den kompetente myndighed for instituttet ikke har gennemført den i stk. 8 omhandlede vurdering fra datoen for overførslen af aktier eller andre ejerskabsinstrumenter som led i afviklingsmyndighedens anvendelse af virksomhedssalgsværktøjet, at følgende bestemmelser finder anvendelse:

a) [O]verførslen af aktier eller andre ejerskabsinstrumenter til køberen skal have øjeblikkelig retsvirkning[.]

[...]

13. Med forbehold af afsnit IV, kapitel VII, har aktionærer eller kreditorer i det institut, der er under afvikling, og andre tredjemænd, hvis aktiver, rettigheder eller passiver ikke overføres, ikke rettigheder til eller i tilknytning til de overførte aktiver, rettigheder eller passiver.«

11 Samme direktivs artikel 48 med overskriften »Rækkefølge for nedskrivning og konvertering« bestemmer:

»1. Medlemsstaterne sikrer, at afviklingsmyndighederne, når de anvender af bail-in-værktøjet, udøver nedskrivnings- og konverteringsbeføjelserne, med forbehold af undtagelserne i henhold til artikel 44, stk. 2 og 3, under overholdelse af følgende krav:

a) [E]gentlige kernekapitalinstrumenter nedbringes i overensstemmelse med artikel 60, stk. 1, litra a)[.]

b) [H]vis, og kun hvis, den samlede nedbringelse i henhold til litra a) er mindre end summen af de i artikel 47, stk. 3, litra b) og c), omhandlede beløb, reducerer myndighederne hovedstolen af hybride kernekapitalinstrumenter i det nødvendige omfang og inden for rammerne af deres kapacitet.

c) [H]vis, og kun hvis, den samlede nedbringelse i henhold til litra a) og b) er mindre end summen af de i artikel 47, stk. 3, litra b) og c), omhandlede beløb, nedbringer myndighederne hovedstolen af supplerende kapitalinstrumenter i det nødvendige omfang og inden for rammerne af deres kapacitet[.]

[...]«

12 Artikel 53 i direktiv 2014/59 med overskriften »Virkninger af en bail-in« fastsætter:

»1. Anvender en afviklingsmyndighed en beføjelse som omhandlet i artikel 59, stk. 2, og artikel 63, stk. 1, litra e)-i), sikrer medlemsstaterne, at nedbringelsen af hovedstolen eller det udestående beløb, konverteringen eller opsigelsen træder i kraft og er bindende med øjeblikkelig virkning for det institut, der er under afvikling, samt de berørte kreditorer og aktionærer.

[...]

3. Nedbringer en afviklingsmyndighed hovedstolen af et passiv eller det udestående beløb, der skal erlægges i forhold til et passiv, til nul ved anvendelse af den i artikel 63, stk. 1, litra e), omhandlede beføjelse, behandles dette passiv eller enhver forpligtelse eller krav hidrørende

herfra, som ikke er opstået på det tidspunkt, hvor beføjelsen anvendes, som værende afviklet i alle henseender, og der skal ikke erlægges bevis herfor i nogen efterfølgende procedure vedrørende instituttet under afvikling eller noget efterfølgende enhed i nogen efterfølgende likvidation.

4. Nedbringer en afviklingsmyndighed hovedstolen af et passiv eller det udestående beløb, der skal erlægges i forhold til et passiv, delvis men ikke fuldstændigt ved anvendelse af den i artikel 63, stk. 1, litra e), omhandlede beføjelse:

- a) afvikles passivet i samme omfang som det nedbragte beløb
- b) finder det relevante instrument eller den relevante aftale, der ligger til grund for den oprindelige forpligtelse, fortsat anvendelse i forhold til resthovedstolen af passivet eller det udestående beløb, der skal erlægges i forhold til passivet, med forbehold af enhver ændring af de påløbne rentebeløb for at afspejle nedbringelsen af hovedstolen og enhver yderligere ændring af betingelserne, som afviklingsmyndigheden måtte foretage i kraft af den i artikel 63, stk. 1, litra j), omhandlede beføjelse.«

13 Dette direktivs artikel 60 med overskriften »Bestemmelser om nedskrivning eller konvertering af kapitalinstrumenter« har følgende ordlyd:

»1. Afviklingsmyndighederne skal i forbindelse med opfyldelsen af kravene fastsat i artikel 59 udøve nedskrivnings- eller konverteringsbeføjelsen efter prioritetsordenen ved almindelig insolvensbehandling på en måde, der giver følgende resultater:

- a) [E]gentlige kernekapitalinstrumenter nedbringes først i forhold til tabene og inden for rammerne af deres kapacitet. Afviklingsmyndigheden træffer en eller flere af foranstaltningerne i artikel 47, stk. 1, vedrørende ejerne af egentlige kernekapitalinstrumenter[.]
- b) [H]ovedstolen af hybride kernekapitalinstrumenter nedskrives eller konverteres til egentlige kernekapitalinstrumenter i det omfang, der er nødvendigt for at opfylde de i artikel 31 anførte afviklingsmål eller for inden for rammerne af de relevante kapitalinstrumenters kapacitet, alt efter hvad der er lavest[.]
- c) [H]ovedstolen af supplerende kapitalinstrumenter nedskrives eller konverteres til egentlige kernekapitalinstrumenter i det omfang, der er nødvendigt for at opfylde de i artikel 31 anførte afviklingsmål eller for inden for rammerne af de relevante kapitalinstrumenters kapacitet, alt efter hvad der er lavest.

2. Når hovedstolen af et relevant kapitalinstrument nedskrives:

[...]

- b) er der ikke længere nogen forpligtelse over for ejeren af det relevante kapitalinstrument under eller i forbindelse med det nedskrevne instruments beløb, undtagen for enhver forpligtelse, som allerede fandtes, og enhver forpligtelse til skadeserstatning, som kan opstå som følge af en påklage vedrørende lovligheden af udøvelsen af nedskrivningsbeføjelsen
- c) betales der ingen anden kompensation til en ejer af de relevante kapitalinstrumenter end den i henhold til stk. 3.

3. Med henblik på en konvertering af relevante kapitalinstrumenter i henhold til nærværende artikels stk. 1, litra b), kan afviklingsmyndighederne kræve, at de i artikel 1, stk. 1, litra b), c) og d), omhandlede institutter og enheder udsteder egentlige kernekapitalinstrumenter til ejerne af de relevante kapitalinstrumenter. [...]

[...]«

14 Direktivets artikel 63, stk. 1, med overskriften »Generelle beføjelser« har følgende ordlyd:

»Medlemsstaterne sikrer, at afviklingsmyndighederne har alle de nødvendige beføjelser til at anvende afviklingsværktøjerne over for institutter og enheder som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) og d), der opfylder de relevante betingelser for afvikling. Navnlig anvender afviklingsmyndighederne følgende afviklingsbeføjelser, som de kan anvende enkeltvis eller kombineret:

[...]

- c) beføjelsen til at overføre aktier og andre ejerskabsinstrumenter, der udstedes af et institut under afvikling
- d) beføjelsen til at overføre rettigheder, aktiver eller passiver i et institut under afvikling til en anden enhed med enhedens samtykke
- e) beføjelsen til at nedbringe, herunder til nul, hovedstolen eller det udestående beløb, der skal erlægges i forhold til de nedskrivningsrelevante passiver i et institut under afvikling
- f) beføjelsen til at konvertere nedskrivningsrelevante passiver i et institut under afvikling til ordinære aktier eller andre ejerskabsinstrumenter i dette institut eller i denne enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), et relevant moderinstitut eller et broinstitut, hvortil aktiverne, rettighederne eller passiverne i instituttet eller enheden som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d) overføres

[...]«

15 Det følger af samme direktivs artikel 64, stk. 4, litra b), at »med forbehold af artikel 69, 70 og 71« berører afviklingsmyndighedernes supplerende beføjelser, som er omhandlet i denne bestemmelse, ikke »enhver ret for en part i en kontrakt til at udøve de rettigheder, der følger af kontrakten, herunder retten til at opsiges kontrakten, når der gives mulighed for dette i henhold til kontraktvilkårene som følge af en handling eller en udeladelse af instituttet under afvikling forud for den relevante overførsel eller af modtageren efter den relevante overførsel«.

- 16 Artikel 68 i direktiv 2014/59 med overskriften »Udelukkelse af visse kontraktbestemmelser ved tidlig indgriben og afvikling« bestemmer i stk. 3 og 4:

»3. Forudsat at de materielle forpligtelser i henhold til kontrakten, herunder betalings- og leveringsforpligtelser og sikkerhedsstillelse, fortsat opfyldes, gør en kriseforebyggelsesforanstaltning eller en krisestyringsforanstaltning, herunder enhver begivenhed, der er direkte forbundet med anvendelsen af en sådan foranstaltning, det ikke i sig selv muligt for nogen at:

- a) udøve nogen opsigelses-, suspensions-, ændrings-, netting- eller modregningsret, herunder i forbindelse med en kontrakt, der er indgået af
 - i) et datterselskab, og hvor gennemførelsen af de heraf følgende forpligtelser garanteres eller på anden vis understøttes af koncernenheden
 - ii) af en koncernenhed, der omfatter krydsklausuler (cross default)

[...]

4. Denne artikel påvirker ikke en persons ret til at træffe en foranstaltning som omhandlet i stk. 3, hvis denne rettighed følger af en anden begivenhed end kriseforebyggelsesforanstaltningen, krisestyringsforanstaltningen eller en begivenhed, der er direkte forbundet med anvendelsen af en sådan foranstaltning.

[...]«

- 17 Dette direktivs artikel 73 med overskriften »Behandling af aktionærer og kreditorer i tilfælde af delvis overførsel og anvendelse af bail-in-værktøjet« fastsætter i litra b), at »[m]edlemsstaterne sikrer, særlig med henblik på artikel 75, at [...] de aktionærer og kreditorer, hvis krav er blevet nedskrevet eller konverteret til egenkapital, når afviklingsmyndighederne anvender bail-in-værktøjet, ikke lider større tab, end hvis instituttet under afvikling var blevet likvideret ved almindelig insolvensbehandling [...]«.

- 18 Direktivets artikel 74 med overskriften »Værdiansættelse af forskel i behandlingen« præciserer i stk. 1:

»Ved vurderingen af, hvorvidt aktionærer og kreditorer ville have modtaget en bedre behandling, hvis instituttet under afvikling havde været underlagt almindelig insolvensbehandling, herunder, men ikke udelukkende, ved anvendelse af artikel 73, sikrer medlemsstaterne, at en uvildig person foretager en værdiansættelse snarest muligt efter afviklingshandlingen eller afviklingshandlingerne. [...]«

- 19 Samme direktivs artikel 75 med overskriften »Sikkerhedsforanstaltninger for aktionærer og kreditorer« har følgende ordlyd:

»Konstateres det ved afviklingen i henhold til artikel 74, at en aktionær eller kreditor som omhandlet i artikel 73 [...] har lidt større tab, end den ville have gjort ved en likvidation under almindelig insolvensbehandling, sikrer medlemsstaterne, at denne er berettiget til betaling af forskellen fra afviklingsfinansieringsordningen.«

- 20 Artikel 101, stk. 1, litra e), i direktiv 2014/59 bestemmer, at afviklingsmyndigheden udelukkende kan anvende finansieringsordningerne i det omfang, det er nødvendigt for at sikre en effektiv anvendelse af afviklingsværktøjerne, til bl.a. det formål, at udbetale kompensation til aktionærer eller kreditorer i overensstemmelse med dette direktivs artikel 75.

Afgørelsen fra Den Fælles Afviklingsinstans

- 21 Den Fælles Afviklingsinstans vedtog i sin afgørelse SRB/EES/2017/08 af 7. juni 2017 en afviklingsordning for Banco Popular, som Kommissionen godkendte i sin afgørelse (EU) 2017/1246 (EUT 2017, L 178, s. 15).

Spansk ret

- 22 Den Fælles Afviklingsinstans' afgørelse SRB/EES/2017/08 blev gennemført ved afgørelse truffet af Fondo de Reestructuración Ordenada Bancaria (fonden for ordnet omstrukturering af banker, Spanien) (herefter »FROB«) af 7. juni 2017 (BOE nr. 155 af 30.6.2017, s. 55470), som vedtog følgende foranstaltninger:

»1. nedbringelse af [Banco Populars] aktuelle aktiekapital [...] ved nedskrivning af samtlige aktier, der aktuelt er i omløb [...]

2. samtidig forhøjelse af kapitalen med udelukkelse af fortegningsretten med henblik på konvertering af samtlige yderligere egentlige kernekapitalinstrumenter [...]

3. nedbringelse af aktiekapitalen til nul EUR (0 EUR) ved nedskrivning af aktier som følge af konvertering af yderligere egentlige kernekapitalinstrumenter i overensstemmelse med foregående punkt [...]

4. samtidig forhøjelse af kapitalen med udelukkelse af fortegningsretten med henblik på konvertering af alle supplerende kapitalinstrumenter til nye aktier i Banco Popular [...]

[...]

6. overførsel af samtlige aktier i [Banco Popular], udstedt som følge af konverteringen af supplerende kapitalinstrumenter, som er nævnt i tredje retlige bemærkning i denne afgørelse, til [Banco Santander] [...]«

- 23 Følgende er anført i tredje retlige punkt i denne afgørelse:

»Hvad angår rækkevidden af den nedskrivningsforanstaltning, der er vedtaget ved denne afgørelse, er der [...] tale om en permanent nedskrivning, idet der ikke udbetales nogen erstatning til indehaverne [af de nedskrevne aktier]. Der består ingen forpligtelse over for indehaveren af nedskrevne aktier, bortset fra allerede eksisterende forpligtelser eller det ansvar, der kan følge af et søgsmål anlagt til prøvelse af lovligheden af udøvelsen af nedskrivningsbeføjelsen.«

Twisterne i hovedsagerne og de præjudicielle spørgsmål

- 24 I 2010 og 2011 erhvervede sagsøgerne i hovedsagerne henholdsvis forskellige kapitalinstrumenter udstedt af Banco Popular eller af et datterselskab hertil, nemlig BPE Preference International Ltd.
- 25 I 2012 og 2014 blev de kapitalinstrumenter, der er omhandlet i sag C-779/22 og sag C-794/22, konverteret til aktier i Banco Popular.

- 26 Den 7. juni 2017 vedtog Den Fælles Afviklingsinstans afviklingsordningen over for Banco Popular, som blev godkendt af Kommissionen samme dag.
- 27 Denne afviklingsordning blev gennemført ved en afgørelse, ligeledes vedtaget den 7. juni 2017, fra FROB. Ved denne afgørelse blev navnlig Banco Populares aktiekapital af FROB nedbragt til nul ved nedskrivning af samtlige aktier i omløb. I kraft af denne afgørelse ophørte sagsøgerne i hovedsagerne i sag C-779/22 og sag C-794/22 med at være indehavere af aktier i Banco Popular, som deres kapitalinstrumenter var blevet konverteret til i 2012 og 2014.
- 28 FROB besluttede endvidere at foretage en konvertering af supplerende kapitalinstrumenter og til Banco Santander at overføre de nye aktier, der var udstedt som følge af denne konvertering, uden samtykke fra de tidligere indehavere af disse instrumenter. Følgelig ophørte sagsøgerne i hovedsagen i sag C-775/22 med at være indehavere af efterstillede obligationer erhvervet i 2010 og 2011, som blev konverteret til aktier og overført til Banco Santander, uden at modtage nogen modydelse herfor.
- 29 Sagsøgerne i hovedsagerne anlagde henholdsvis for det første et søgsmål med påstand om ugyldighed af erhvervelsen af de kapitalinstrumenter, der er omhandlet i hovedsagerne, med den begrundelse, at hverken Banco Popular eller BPE Preference International behørigt havde informeret dem om arten af, karakteristika for og risiciene ved disse instrumenter. For det andet anlagde de et søgsmål med påstand om compensation for den skade, der er forårsaget af disse bankers manglende overholdelse af deres lovbestemte oplysningsforpligtelser i forbindelse med tegningsordren for disse kapitalinstrumenter.
- 30 Disse søgsmål er i kassationsanken indbragt for Tribunal Supremo (øverste domstol, Spanien), dvs. den forelæggende ret i de foreliggende sager, idet det præciseres, at disse ankesager begrænser sig til henholdsvis enten påstanden om ugyldighed for så vidt angår sag C-775/22 og sag C-779/22, eller påstanden om compensation hvad angår sag C-794/22.
- 31 Efter indgivelsen af disse ankesager afsagde Domstolen dom af 5. maj 2022, dommen i sagen Banco Santander (Bankafvikling Banco Popular) (C-410/20, EU:C:2022:351) (herefter »dommen i sagen Banco Santander (Bankafvikling Banco Popular)«). I denne dom fastslog Domstolen, at efter en fuldstændig nedskrivning af aktier, hvorom der var truffet bestemmelse i forbindelse med afviklingen af et bankinstitut, er artikel 34, stk. 1, litra a), artikel 53, stk. 1 og 3, og artikel 60, stk. 2, første afsnit, litra b) og c), i direktiv 2014/59, til hinder for erstatningssøgsmål som følge af oplysninger indeholdt i prospektet, og søgsmål, hvori der nedlægges påstand om, at aftalen om tegning af aktier erklæres ugyldig, der anlægges mod dette institut eller mod dettes universelle efterfølger.
- 32 Den forelæggende ret har anført, at der i Spanien er et stort antal sager om forskellige kapitalinstrumenter i Banco Popular, nemlig bl.a. aktier, præferenceaktier og efterstillede obligationer. I de fleste af sagerne har erhververne af disse finansielle produkter anlagt sag med påstand om ugyldighed af aftalerne om erhvervelse af disse produkter og om tilbagebetaling af den pris, der er betalt for denne erhvervelse, og/eller erstatningsansvarssager med krav om erstatning for tab, der er lidt som følge af nævnte erhvervelse, i henhold til artikel 6 i direktiv 2003/71 eller de almindelige bestemmelser om aftaler. Samtlige disse sager støttes på et manglende samtykke som følge af mangelfulde og urigtige oplysninger givet ved markedsføringen af de nævnte finansielle produkter.

- 33 Den forelæggende ret har præciseret, at selv om de nævnte sager har givet anledning til divergerende fortolkninger af bestemmelserne i direktiv 2014/59 ved de nationale retsinstanser, er parterne i de sager, der verserer for denne, uenige i spørgsmålet om, hvorvidt den retspraksis, der følger af dommen i sagen Banco Santander (Bankafvikling Banco Popular), finder anvendelse på den situation, der er omhandlet i hovedsagerne.
- 34 Hvad nærmere bestemt angår sag C-779/22 og sag C-794/22 ønsker den forelæggende ret oplyst, om retten til tilbagebetaling på grund af ugyldighed af erhvervelsen af de kapitalinstrumenter, der er omhandlet i hovedsagerne, der blev konverteret til aktier inden afviklingen af Banco Popular, og kompensationsforpligtelsen udgør en forpligtelse, som er »opstået« eller »ikke er opstået« som omhandlet i artikel 53, stk. 3, og artikel 60, stk. 2, litra b), i direktiv 2014/59.
- 35 Den har i denne henseende anført, at i spansk ret betegner udtrykket »opstået« det tidspunkt, hvor retten til at gøre krav på opfyldelsen af en forpligtelse opstår, mens udtrykket »forfaldsdato« betegner udløbet af den periode, der er fastsat for opfyldelse af en forpligtelse, og efter hvilken den forfalder. De konvertible obligationer, der er omhandlet i hovedsagerne, forfaldt samme dag, som de blev konverteret til aktier, således inden afviklingen af Banco Popular blev indledt. Den retsafgørelse, der anerkender erstatningsansvar for eventuel skade, er endvidere ikke af konstitutiv karakter, men konstaterer eksistensen af dette ansvar og kvantificerer skadeserstatningerne. Hvis kompensationsforpligtelsen udgjorde en »betinget fordring«, indtil den endelige konstatering heraf ved domstolene, ville den stadig, inden denne konstatering, anses for at udgøre et krav, der er opstået.
- 36 Med hensyn til sag C-775/22 har den forelæggende ret anført, at sagsøgerne i hovedsagen for det første for denne ret har gjort gældende, at den retspraksis, der følger af dommen i sagen Banco Santander (Bankafvikling Banco Popular), ikke kan finde anvendelse på konverteringen af de efterstillede obligationer til aktier og deres efterfølgende overførsel med den begrundelse, at artikel 53, stk. 3, og artikel 60, stk. 2, i direktiv 2014/59 kun finder anvendelse i forbindelse med en nedskrivningsforanstaltning, men ikke i forbindelse med en konverteringsforanstaltning med efterfølgende overførsel. Begrænsningerne af retten til en effektiv domstolsbeskyttelse og af ejendomsretten for indehavere af kapitalinstrumenter i et selskab, der er under afvikling, skal endvidere fortolkes indskrænkende.
- 37 De har for det andet påberåbt sig regelsættet om kontraktopsigelsesretten, som følger af dette direktivs artikel 64, stk. 4, litra b), artikel 68, stk. 3 og 4, og artikel 71. I tilfælde af konvertering er der ingen regel, der udelukker eller begrænser udøvelsen af et søgsmål om ugyldighed af aftalen om erhvervelse af efterstillede obligationer, for så vidt som dette søgsmål ikke skyldes afviklingshandlingerne, men henviser til den oprindelige tegning af disse obligationer.
- 38 For det tredje har de gjort gældende, at en fratagelse af retten til at anlægge søgsmål om ugyldighed og kompensation tilsidesætter princippet om forbud mod en mindre gunstig behandling end ved en almindelig insolvensbehandling, som er sikret ved artikel 34, stk. 1, litra g), og artikel 73, litra b), i direktiv 2014/59.
- 39 På denne baggrund har Tribunal Supremo (øverste domstol) i sag C-775/22 besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:
- »Skal bestemmelserne i artikel 34, stk. 1, litra a) og b), [i direktiv 2014/59,] sammenholdt med artikel 53, stk. 1 og 3, artikel 60, stk. 2, første afsnit, litra b) og c), og artikel 64, stk. 4, litra b), [heri], fortolkes således, at efter en konvertering til aktier af efterstillede obligationer

(supplerende kapitalinstrumenter), som blev udstedt af et kreditinstitut under afvikling og ikke var udløbet, da afviklingsproceduren blev indledt, og den efterfølgende overførsel af disse uden reel modydelse, er disse bestemmelser til hinder for, at de personer, der har erhvervet disse efterstillede obligationer inden indledningen af en sådan afviklingsprocedure, anlægger søgsmål mod dette institut eller dets efterfølger, hvori der nedlægges påstand om, at aftalen om tegning af disse efterstillede obligationer erklæres ugyldig, og med påstand om tilbagebetaling [af] den pris, der er erlagt for tegningen af de efterstillede obligationer, med tillæg af renter fra datoen for denne aftales indgåelse?»

40 På denne samme baggrund har Tribunal Supremo (øverste domstol) i sag C-779/22 besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

- »1) Skal bestemmelserne i artikel 34, stk. 1, litra a) og b), [i direktiv 2014/59,] sammenholdt med artikel 53, stk. 1 og 3, og artikel 60, stk. 2, første afsnit, litra b) og c), [heri], fortolkes således, at den eventuelle fordring eller rettighed, som vil opstå, hvis den enhed, der har efterfulgt Banco Popular, dømmes til at betale erstatning som følge af ugyldigheden af erhvervelsen af et ejerskabsinstrument (privilegerede andele), som endte med at blive konverteret til aktier i banken, inden foranstaltningerne til afvikling af banken blev iværksat (den 7.6.2017), kan anses for et passiv, der berøres af bestemmelsen om nedskrivning eller ophævelse i artikel 53, stk. 3, i direktiv [2014/59], idet dette passiv udgør forpligtelser eller krav, »der ikke er opstået«, således at denne fordring eller rettighed vil være afviklet og ikke vil kunne gøres gældende over for Banco Santander som efterfølger til Banco Popular, når det søgsmål, som ville føre til en domfældelse til at betale erstatning, er anlagt efter afslutningen af proceduren for afvikling af banken?
- 2) Eller skal disse bestemmelser derimod fortolkes således, at den omhandlede fordring eller rettighed vil udgøre en forpligtelse eller et krav, »der er opstået« (direktivets artikel 53, stk. 3), eller en »forpligtelse, der allerede fandtes« på tidspunktet for afviklingen af banken [artikel 60, stk. 2, litra b)], og som sådan er undtaget fra virkningerne af afviklingen eller ophævelsen af disse forpligtelser eller krav, og som følge heraf kan gøres gældende over for Banco Santander som efterfølger til Banco Popular, herunder når det søgsmål, som ville føre til en domfældelse til at betale [kompensation], er anlagt efter afslutningen af proceduren for afvikling af banken?»

41 På samme baggrund har Tribunal Supremo (øverste domstol) i sag C-794/22 ligeledes besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

- »1) Skal bestemmelserne i artikel 34, stk. 1, litra a) og b), [i direktiv 2014/59,] sammenholdt med artikel 53, stk. 1 og 3, og artikel 60, stk. 2, første afsnit, litra b) og c), [heri], fortolkes således, at den eventuelle fordring eller rettighed, som vil opstå, hvis den enhed, der har efterfulgt Banco Popular, dømmes til at betale [kompensation] som følge af et erstatningssøgsmål vedrørende markedsføringen af et finansielt produkt (efterstillede kortfristede obligationer, som obligatorisk kan konverteres til aktier i samme bank), idet dette produkt ikke er et af de kernekapitalinstrumenter, som foranstaltningerne til afvikling af Banco Popular vedrørte, og endte med at blive konverteret til aktier i banken, inden foranstaltningerne til afvikling af banken blev iværksat (den 7.6.2017), kan anses for et passiv, der berøres af bestemmelsen om nedskrivning eller ophævelse i artikel 53, stk. 3, i direktiv [2014/59], idet dette passiv udgør en forpligtelse eller et krav, »der ikke er opstået«, således at denne fordring eller rettighed vil

være afviklet og ikke vil kunne gøres gældende over for Banco Santander som efterfølger til Banco Popular, når det søgsmål, som ville føre til en domfældelse til at betale [kompensation], er anlagt efter afslutningen af proceduren for afvikling af banken?

- 2) [Det andet spørgsmål har en ordlyd, der er identisk med ordlyden af det andet spørgsmål i sag C-779/22.]«
- 42 Ved afgørelse truffet af Domstolens præsident den 7. marts 2023 er sag C-775/22, sag C-779/22 og sag C-794/22 blevet forenet med henblik på retsforhandlingernes skriftlige og mundtlige del samt dommen.

Om de præjudicielle spørgsmål

Spørgsmålene i sag C-779/22 og sag C-794/22

- 43 Med spørgsmålene i sag C-779/22 og sag C-794/22, som skal behandles samlet, ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om bestemmelserne i artikel 34, stk. 1, litra a) og b), i direktiv 2014/59, sammenholdt med bestemmelserne i artikel 53, stk. 1 og 3, og artikel 60, stk. 2, første afsnit, litra b) og c), heri, skal fortolkes således, at efter en fuldstændig nedskrivning af aktiekapitalen i et kreditinstitut under afvikling er disse bestemmelser til hinder for, at de personer, der har erhvervet kapitalinstrumenter, der er blevet konverteret til aktier i dette institut inden vedtagelsen af afviklingshandlinger over for dette, anlægger et erstatningssøgsmål mod dette institut eller mod den enhed, der har efterfulgt dette, på grund af mangelfulde eller urigtige oplysninger givet i prospektet – såsom det i artikel 6 i direktiv 2003/71 fastsatte erstatningssøgsmål – eller på grundlag af national ret anlægger et søgsmål, hvori der nedlægges påstand om, at aftalen om tegning af disse kapitalinstrumenter erklæres ugyldig, og som – henset til sin tilbagevirkende kraft – fører til tilbagebetaling af modværdien af disse oprindeligt erhvervede kapitalinstrumenter, som derefter er konverteret til aktier, med tillæg af renter fra datoen for aftalens indgåelse.
- 44 Det bemærkes indledningsvis, at Domstolen i præmis 51 i dommen i sagen Banco Santander (Bankafvikling Banco Popular) allerede har fastslået, at efter en fuldstændig nedskrivning af aktiekapitalen i et kreditinstitut eller investeringsselskab under afvikling er de bestemmelser, der er omhandlet i nærværende doms foregående præmis, til hinder for, at de personer, der inden indledningen af en sådan afviklingsprocedure har erhvervet aktier, anlægger sådanne søgsmål.
- 45 Den forelæggende ret ønsker imidlertid oplyst, om den retspraksis, der følger af denne dom, kan overføres på et ugyldighedssøgsmål eller et erstatningssøgsmål anlagt af personer, der oprindeligt har erhvervet, ikke aktier i et institut eller selskab under afvikling, men andre kapitalinstrumenter, der er blevet konverteret til sådanne aktier inden indledningen af en sådan afviklingsprocedure. Navnlig har den rejst spørgsmål om, hvorvidt den ret til tilbagebetaling eller kompensation, der følger af fastslåelsen af ugyldighed eller erstatningsansvar, kan anses for at være opstået som omhandlet i artikel 53, stk. 3, og artikel 60, stk. 2, første afsnit, litra b), i direktiv 2014/59, inden datoen for vedtagelsen af afviklingsafgørelsen, selv om de søgsmål, der ligger til grund for en sådan ret, er anlagt efter gennemførelsen af afviklingshandlingen.
- 46 Det følger af dette direktivs artikel 53, stk. 3, at nedbringer en afviklingsmyndighed hovedstolen af et passiv eller det udestående beløb, der skal erlægges i forhold til et passiv, til nul, behandles dette passiv eller enhver forpligtelse eller krav hidrørende herfra, som ikke er opstået på tidspunktet for

afviklingen, som værende afviklet i alle henseender, og de kan ikke gøres gældende over for et kreditinstitut eller investeringsselskab under afvikling eller over for nogen efterfølgende enhed i en efterfølgende likvidation.

- 47 Direktivets artikel 60, som vedrører nedskrivning eller konvertering af kapitalinstrumenter, præciserer i stk. 2, første afsnit, litra b), at der ikke længere er nogen forpligtelse over for ejeren af det i henhold til afviklingsafgørelsen nedskrevne kapitalinstrument under det nævnte instrument eller i forbindelse med dets nedskrevne beløb, undtagen for enhver forpligtelse, som allerede fandtes, og enhver forpligtelse til skadeserstatning, som kan opstå som følge af en påklage vedrørende lovligheden af udøvelsen af nedskrivningsbeføjelsen.
- 48 Idet den forelæggende ret har anført, at retten til tilbagebetaling eller compensation, som følger af fastslåelsen af ugyldighed eller erstatningsansvar, i henhold til den relevante nationale lovgivning og under omstændighederne i hovedsagerne udgør forpligtelser, der er opstået inden datoen for vedtagelse af afviklingsafgørelsen, skal det bemærkes, at det i henhold til fast retspraksis følger af såvel kravene om en ensartet anvendelse af EU-retten som af lighedsprincippet, at en EU-retlig bestemmelse, som efter sin ordlyd ikke indeholder nogen udtrykkelig henvisning til medlemsstaternes ret med henblik på at fastlægge dens betydning og rækkevidde, normalt skal undergives en selvstændig og ensartet fortolkning i hele Unionen, som skal søges under hensyntagen til ikke alene denne bestemmelses ordlyd, men også til den sammenhæng, hvori den indgår, og de mål, der forfølges med den ordning, som den udgør en del af (dom af 29.4.2021, X (Europæisk arrestordre – ne bis in idem), C-665/20 PPU, EU:C:2021:339, præmis 69, og af 30.4.2024, M.N. (EncroChat), C-670/22, EU:C:2024:372, præmis 109 og den deri nævnte retspraksis).
- 49 Hvad angår begreberne »forpligtelser, der er opstået« eller »krav, der er opstået«, som anvendes i de bestemmelser, der er omhandlet i nærværende doms præmis 46 og 47, har Domstolen allerede fastslået, at de rettigheder, der følger af et søgsmål om erstatningsansvar på grund af oplysninger givet i et prospekt om salg af værdipapirer, som fastsat i artikel 6 i direktiv 2003/71, og af et søgsmål om ugyldighed af en aftale om tegning af aktier, ikke kan anses for at henhøre under kategorien af forpligtelser eller krav, der »er opstået« som omhandlet i artikel 53, stk. 3, og artikel 60, stk. 2, litra b), i direktiv 2014/59, når disse søgsmål – mod det kreditinstitut eller investeringsselskab, der har udstedt prospektet, eller mod den enhed, som har efterfulgt det – er anlagt efter vedtagelsen af afviklingsafgørelsen på grundlag af disse sidstnævnte bestemmelser (jf. i denne retning dommen i sagen Banco Santander (Bankafvikling Banco Popular), præmis 41, 42 og 44).
- 50 En sådan forståelse af disse begreber gælder ligeledes, når rettighederne følger af et erstatningsansvars- eller ugyldighedssøgsmål vedrørende erhvervelse af kapitalinstrumenter, der efterfølgende er konverteret til aktier, henset til den sammenhæng, hvori disse begreber indgår, og de mål, der forfølges med direktiv 2014/59.
- 51 Det bemærkes i første række, at artikel 34, stk. 1, litra a) og b), i direktiv 2014/59 for det første fastsætter princippet om, at det er aktionærerne, og derefter kreditorerne, i et kreditinstitut eller investeringsselskab, der er under afvikling, som forud for andre skal bære de tab, der er lidt som følge af anvendelsen af denne afviklingsprocedure.
- 52 Når afviklingsproceduren for det andet indebærer en »bail-in« som omhandlet i artikel 2, stk. 1, nr. 57), i direktiv 2014/59, fastsætter artikel 48, stk. 1, heri, at ved udøvelsen af nedskrivnings- eller konverteringsbeføjelsen nedbringer afviklingsmyndighederne først de forskellige kategorier

af kapitalinstrumenter. Direktivets artikel 53, stk. 1, bestemmer, at den ved denne bail-in muliggjorte nedbringelse af kapitalen, konvertering eller opsigelse er bindende med øjeblikkelig virkning for de berørte aktionærer og kreditorer. Således synes nedbringelsen og konverteringen af kapitalinstrumenter i forbindelse med en bail-in at indgå direkte i virkeliggørelsen af målene for afviklingen.

- 53 En fortolkning, hvorefter de personer, der har erhvervet kapitalinstrumenter forud for afviklingen, efter denne afvikling kan anlægge erstatningsansvars- eller ugyldighedssøgsmål med henblik på tilbagebetaling eller kompensation i et omfang svarende til de midler, der er betalt for denne erhvervelse, ville netop indebære en risiko for, at værdien af kapitalinstrumenter, der er genstand for en bail-in, nedbringes med tilbagevirkende kraft, hvilket kan bringe virkeliggørelsen af de mål, der forfølges med afviklingshandlingen, i fare.
- 54 Set i et sådant perspektiv fastsætter artikel 60, stk. 2, første afsnit, litra c), og artikel 60, stk. 3, i direktiv 2014/59, at der ikke betales anden kompensation til en ejer af de relevante kapitalinstrumenter end den i henhold til konverteringen af sådanne instrumenter som omhandlet i dette stk. 3, og at kompensationen i disse tilfælde tager form af en udstedelse af kapitalinstrumenter til fordel for disse ejere. Ved at begrænse kompensationen til en sådan udstedelse af kapitalinstrumenter gør disse bestemmelser det således muligt at undgå, at denne kompensation med tilbagevirkende kraft kan nedbringe kapitalgrundlaget anvendt med henblik på afviklingen.
- 55 Hvad i anden række angår de formål, der forfølges med direktiv 2014/59, er det i 49. betragtning hertil anført, at afviklingsinstrumenterne med henblik på at omfatte ekstreme hastetilfælde kun bør anvendes på kreditinstitutter og investeringsselskaber, som er nødlidende eller forventeligt nødlidende, og kun når det er nødvendigt for at forfølge målet om finansiell stabilitet i samfundets interesse. En sådan procedure bør således anvendes, når det pågældende kreditinstitut eller investeringsselskab ikke kan likvideres ved almindelig insolvensbehandling uden at destabilisere det finansielle system. Afviklingsproceduren har endvidere, således som anført i 45. betragtning til det nævnte direktiv, til formål at mindske moralsk hasard i den finansielle sektor ved først og fremmest at lade de tab, der er lidt som følge af likvidationen af et kreditinstitut eller et investeringsselskab, bæres af aktionærerne, således at det undgås, at denne likvidation belaster offentlige midler og er til skade for beskyttelsen af indskydere (dommen i sagen Banco Santander (Bankafvikling Banco Popular), præmis 35).
- 56 Direktiv 2014/59 foreskriver således, at der i en ekstraordinær økonomisk sammenhæng og med henblik på at sikre medlemsstaternes finansielle stabilitet skal anvendes en procedure, som bl.a. kan påvirke rettighederne for et kreditinstituts eller et investeringsselskabs aktionærer og kreditorer, ved at indføre en insolvensordning, der fraviger de almindelige regler om insolvensbehandling, idet det kun er tilladt at gennemføre proceduren under ekstraordinære omstændigheder, og idet proceduren skal være begrundet i en mere tungtvejende offentlig interesse. Denne ordnings karakter af undtagelse indebærer, at anvendelsen af andre EU-retlige bestemmelser kan undlades, når disse kan fratage afviklingsproceduren dens effektive virkning eller hindre gennemførelsen heraf (dommen i sagen Banco Santander (Bankafvikling Banco Popular), præmis 37).
- 57 I denne henseende præciseres det i 120. betragtning til direktiv 2014/59, at de undtagelser fra de ufravigelige regler om beskyttelse af aktionærer og kreditorer i institutter, som falder ind under anvendelsesområdet for Unionens selskabsdirektiver – hvilke undtagelser er fastsat i direktivet og kan være til hinder for de kompetente myndigheders effektive indsats og anvendelse af

afviklingsværktøjer og -beføjelser – ikke blot bør være passende, men også defineres klart og snævert for at sikre størst mulig retssikkerhed for de berørte parter (dommen i sagen Banco Santander (Bankafvikling Banco Popular), præmis 38).

- 58 Direktiv 2003/71, som havde til formål at beskytte investorerne på det tidspunkt, hvor de beslutter at købe værdipapirer i et kreditinstitut eller et investeringsselskab, er blandt de af »Unionens selskabsdirektiver«, der er omhandlet i 120 betragtning til direktiv 2014/59. Sidstnævnte direktiv gør det følgelig muligt at fravige bestemmelserne i direktiv 2003/71, forudsat at anvendelsen heraf kan fratage gennemførelsen af en afviklingsprocedure sin effektive virkning eller hindre denne (jf. i denne retning dommen i sagen Banco Santander (Bankafvikling Banco Popular), præmis 39 og 40).
- 59 For så vidt angår såvel et erstatningssøgsmål som et ugyldighedssøgsmål har Domstolen bemærket, at disse søgsmål indebærer, at det kræves, at det kreditinstitut eller investeringsselskab, der er under afvikling, eller disse enheders efterfølgere skal udbetale erstatning til aktionærerne for de tab, der er lidt som følge af en afviklingsmyndigheds udøvelse af beføjelsen til nedskrivning og konvertering af passiverne i dette institut eller selskab, eller at det kræves, at de foretager en fuldstændig tilbagebetaling af de beløb, der er blevet investeret i forbindelse med tegningen af aktier, og som er blevet nedskrevet som følge af denne afviklingsprocedure. Sådanne søgsmål ville rejse tvivl om hele den værdiansættelse, som afviklingsafgørelsen er baseret på, eftersom kapitalsammensætningen er en del af denne værdiansættelses objektive oplysninger, og kan følgelig bringe selve afviklingsproceduren og de mål, der forfølges med direktiv 2014/59, i fare (dommen i sagen Banco Santander (Bankafvikling Banco Popular), præmis 43).
- 60 Under disse omstændigheder fastslog Domstolen i præmis 44 i dommen i sagen Banco Santander (Bankafvikling Banco Popular), at gennemførelsen af artikel 34, stk. 1, litra a), artikel 53, stk. 1 og 3, samt artikel 60, stk. 2, første afsnit, litra b) og c), i direktiv 2014/59 udelukker, at der efter vedtagelsen af afviklingsafgørelsen på grundlag af disse bestemmelser anlægges et erstatningssøgsmål som fastsat i artikel 6 i direktiv 2003/71 eller et i national ret fastsat søgsmål med påstand om, at aftalen om tegning af aktier erklæres ugyldig, mod det kreditinstitut eller investeringsselskab, der udstedte prospektet, eller mod den enhed, som har efterfulgt dette institut eller selskab.
- 61 Selv om sagsøgerne i hovedsagerne i sag C-779/22 og sag C-794/22 i det foreliggende tilfælde oprindeligt erhvervede andre kapitalinstrumenter end aktier i Banco Popular, fremgår det af oplysningerne i anmodningerne om præjudiciel afgørelse, at disse instrumenter allerede var blevet konverteret til aktier i Banco Popular forud for afviklingen af denne bank, og at de aktier, der blev udstedt ved denne konvertering, i forbindelse med denne banks afvikling har været genstand for en nedskrivning og konvertering med henblik på en bail-in af denne bank. Henset til ovenstående betragtninger er de bestemmelser i direktiv 2014/59, der er omhandlet i nærværende doms foregående præmis, derfor til hinder for, at erhververne af sådanne kapitalinstrumenter kan anlægge et sådant erstatningssøgsmål eller et sådant søgsmål om ugyldighed af aftalen om erhvervelse af de nævnte instrumenter efter vedtagelsen af afviklingsafgørelsen.
- 62 Henset til samtlige ovenstående betragtninger skal de spørgsmål, der er forelagt i sag C-779/22 og sag C-794/22, besvares med, at bestemmelserne i artikel 34, stk. 1, litra a) og b), i direktiv 2014/59, sammenholdt med bestemmelserne i artikel 53, stk. 1 og 3, og artikel 60, stk. 2, første afsnit, litra b) og c), heri, skal fortolkes således, at efter en fuldstændig nedskrivning af aktiekapitalen i et kreditinstitut under afvikling er disse bestemmelser til hinder for, at de personer, der har

erhvervet kapitalinstrumenter, der er blevet konverteret til aktier i dette institut inden vedtagelsen af afviklingshandlingerne over for dette, anlægger et erstatningssøgsmål mod dette institut eller mod den enhed, der har efterfulgt dette, på grund af mangelfulde eller urigtige oplysninger givet i prospektet – såsom det i artikel 6 i direktiv 2003/71 fastsatte erstatningssøgsmål – eller på grundlag af national ret anlægger et søgsmål, hvori der nedlægges påstand om, at aftalen om tegning af disse kapitalinstrumenter erklæres ugyldig, og som – henset til sin tilbagevirkende kraft – fører til tilbagebetaling af modværdien af disse oprindeligt erhvervede kapitalinstrumenter, som derefter er konverteret til aktier, med tillæg af renter fra datoen for aftalens indgåelse.

Det eneste spørgsmål forelagt i sag C-775/22

- 63 Det bemærkes indledningsvis, at det følger af fast retspraksis, at det som led i den samarbejdsprocedure mellem de nationale retter og Domstolen, som er indført ved artikel 267 TEUF, tilkommer Domstolen at give den nationale ret et hensigtsmæssigt svar, som sætter den i stand til at afgøre den tvist, der verserer for den. Heraf følger, at selv om den forelæggende ret formelt har begrænset sine spørgsmål alene til fortolkningen af visse EU-retlige bestemmelser, er en sådan omstændighed ikke til hinder for, at Domstolen oplyser den om alle de momenter angående fortolkningen af EU-retten, som kan være til nytte ved afgørelsen af den sag, som verserer for den, uanset om den henviser til dem i sit spørgsmål. Det tilkommer herved Domstolen af samtlige de oplysninger, der er fremlagt af den nationale ret, navnlig af forelæggelsesafgørelsens præmisser, at udlede de EU-retlige elementer, som det under hensyn til hovedsagens genstand er nødvendigt at fortolke (jf. i denne retning dom af 18.9.2019, VIPA, C-222/18, EU:C:2019:751, præmis 50 og den deri nævnte retspraksis, og af 30.6.2022, Valstybės sienos apsaugos tarnyba m.fl., C-72/22 PPU, EU:C:2022:505, præmis 51).
- 64 Selv om det spørgsmål, der er forelagt i sag C-775/22, navnlig vedrører fortolkningen af artikel 53, stk. 3, og artikel 60, stk. 2, første afsnit, litra b) og c), i direktiv 2014/59, skal det bemærkes, at disse bestemmelser udelukkende regulerer virkningerne af en nedskrivningsforanstaltning på rettighederne for aktionærer og kreditorer i et kreditinstitut under afvikling. De efterstillede obligationer, der er omhandlet i denne sag, blev imidlertid først konverteret til aktier i Banco Popular i forbindelse med afviklingen af denne bank, og de aktier, der blev udstedt ved denne konvertering, blev straks overført til Banco Santander, uden at have været genstand for en nedskrivning. Virkningerne af en sådan overførsel af aktier er navnlig reguleret af bestemmelserne i dette direktivs artikel 38.
- 65 Det må på denne baggrund lægges til grund, at den forelæggende ret med sit eneste spørgsmål i sag C-775/22 nærmere bestemt ønsker oplyst, om bestemmelserne i direktiv 2014/59, bl.a. artikel 34, stk. 1, litra a) og b), samt artikel 38 heri, skal fortolkes således, at efter en fuldstændig nedskrivning af aktiekapitalen i et kreditinstitut under afvikling er disse bestemmelser til hinder for, at de personer, der har erhvervet kapitalinstrumenter, som i forbindelse med denne afvikling er blevet konverteret til aktier i dette kreditinstitut, hvilke efterfølgende er blevet overført til et andet kreditinstitut, mod dette sidstnævnte institut anlægger et søgsmål om ugyldighed af aftalen om tegning af de nævnte kapitalinstrumenter i henhold til national ret, som, henset til dets tilbagevirkende kraft, ville medføre tilbagebetaling af modværdien af disse kapitalinstrumenter med tillæg af renter fra aftalens indgåelse.
- 66 Det bemærkes i denne henseende, at i henhold til artikel 37, stk. 3, litra a) og d), samt artikel 37, stk. 4, i direktiv 2014/59, kan afviklingsmyndighederne kombinere bail-in-værktøjet med virksomhedssalgsværktøjet. Selv om det første af disse instrumenter, således som det fremgår af

dette direktivs artikel 2, nr. 57) og 58), omfatter beføjelserne til nedskrivning og konvertering, består det andet i navnlig overførslen af aktier eller andre ejerskabsinstrumenter, der er udstedt af et institut under afvikling, til en køber, der ikke er et broinstitut.

- 67 Det følger af bestemmelserne i direktivets artikel 38, stk. 1, 4 og 6, at idet ejerskabet af aktier eller af andre ejerskabsinstrumenter i forbindelse med dette andet instrument er blevet overført til køberen, fortaber de oprindelige ejere ikke alene ejerskabet, men ligeledes status som »aktionær« eller »kreditor« i det kreditinstitut, der er under afvikling. Endvidere præciserer samme direktivs artikel 38, stk. 9, litra a), at en sådan overførsel af aktier eller andre ejerskabsinstrumenter til køberen skal have øjeblikkelig retsvirkning.
- 68 De tidligere aktionærer i det kreditinstitut, der er under afvikling, hvis aktier i forbindelse med afviklingen er blevet overført, synes således ikke længere at være aktionærer, hverken i dette kreditinstitut eller dets efterfølger. Som det bekræftes af artikel 38, stk. 13, i direktiv 2014/59, fortaber de enhver direkte eller indirekte ret over disse overførte aktiver, rettigheder eller passiver.
- 69 Denne sidstnævnte bestemmelse er i lighed med artikel 53, stk. 3, og artikel 60, stk. 2, første afsnit, litra b), i direktiv 2014/59 til hinder for, at kreditorerne eller aktionærene med tilbagevirkende kraft kan hindre afviklingsproceduren og de mål, der forfølges med denne, ved efter afviklingen at anlægge søgsmål om ugyldighed af aftalen om tegning af aktier eller kapitalinstrumenter konverteret til aktier.
- 70 Et sådant søgsmål kan endvidere gøre det muligt for kreditorer og aktionærer med tilbagevirkende kraft at undgå de tab, som de forud for andre skal bære, ifølge det princip, der er fastsat i dette direktivs artikel 34, stk. 1, litra a) og b). Den omstændighed, at de kapitalinstrumenter, der er omhandlet i hovedsagen, har været genstand for en konvertering og overførsel i forbindelse med afviklingen, kan i denne henseende ikke adskille dem fra de tegnede aktier i den sag, der gav anledning til dommen i sagen Banco Santander (Bankafvikling Banco Popular), hvilke var blevet nedskrevet med henblik på opfyldelsen af de mål, der forfølges med samme afvikling.
- 71 Den fortolkning, hvorefter bestemmelserne i direktiv 2014/59 er til hinder for, at der anlægges et sådant ugyldighedssøgsmål, ændres ikke af de af sagsøgerens argumenter, der er sammenfattet i nærværende doms præmis 36-38.
- 72 Hvad for det første angår retten til at opsige en kontraktlig forpligtelse af andre grunde end en afviklingsafgørelse som omhandlet i bl.a. artikel 64, stk. 4, litra b), og artikel 68, stk. 4, i direktiv 2014/59, følger det af den retlige definition i dette direktivs artikel 2, stk. 1, nr. 82), at en »opsigelsesret« kan opsige en kontrakt eller ændre den ex nunc.
- 73 Derimod kan et ugyldighedssøgsmål skabe retsvirkninger ex tunc, som indebærer risiko for, at kontraktforholdet mellem det bankinstitut, der er under afvikling, og disse aktionærer ændres med tilbagevirkende kraft, og følgelig, at sammensætningen af det kapitalgrundlag, som afviklingshandlingen er baseret på, ændres med tilbagevirkende kraft. Under alle omstændigheder forudsætter både udøvelsen af opsigelsesretten og et ugyldighedssøgsmål, at der består en kontrakt, der kan ophæves eller opsiges. En overførsel af aktier og andre ejerskabsinstrumenter har imidlertid til virkning, således som det er anført i nærværende doms præmis 67 og 68, at afbryde de kontraktforhold, der bestod inden denne overførsel, mellem det bankinstitut, der er under afvikling, og aktionærene samt kreditorerne heri.

- 74 Hvad for det andet angår det mål, der er omhandlet i artikel 34, stk. 1, litra g), i direktiv 2014/59, skal det bemærkes, at selv om denne bestemmelse fastsætter, at ingen kreditor påføres større tab, end vedkommende ville være blevet påført, hvis det institut, som er under afvikling, var blevet likvideret ved almindelig insolvensbehandling, følger det af selve denne bestemmelses ordlyd, at dette mål skal sikres »i overensstemmelse med sikkerhedsforanstaltningerne i [dette direktivs] artikel 73-75«.
- 75 I henhold til artikel 73, litra b), i direktiv 2014/59 har aktionærerne og kreditorerne under en afviklingsprocedure ret til en tilbagebetaling eller godtgørelse af deres fordringer, som ikke er mindre end den, som de skønsmæssigt ville have opnået, hvis hele det pågældende institut eller selskab var blevet likvideret ved almindelig insolvensbehandling. Direktivets artikel 75 præciserer i denne henseende, at aktionærerne og kreditorerne er berettiget til betaling af forskellen mellem tabene som følge af afviklingen og de tab, der ville være lidt i forbindelse med en almindelig likvidation (jf. i denne retning dommen i sagen Banco Santander (Bankafvikling Banco Popular), præmis 48 og 50).
- 76 Ifølge direktivets artikel 74, stk. 1, er anvendelsen af de sikkerhedsforanstaltninger, der er omhandlet i nærværende doms foregående præmis, betinget af, at en uvildig person foretager en værdiansættelse snarest muligt efter afviklingshandlingens gennemførelse ved at foretage en ex post-sammenligning mellem den behandling, aktionærer og kreditorer faktisk er blevet ydet, og den behandling, de ville have fået ved almindelig insolvensbehandling.
- 77 Den omstændighed, at direktiv 2014/59 fastsætter en sådan specifik ordning til beskyttelse af interesserne hos aktionærer og kreditorer i en bank under afvikling, udelukker, at disse aktionærer eller disse kreditorer efter gennemførelsen af en afvikling kan anlægge ugyldighedssøgsmål med henblik på, uafhængigt af resultatet af den værdiansættelse, der er fastsat i denne artikel 74, at opnå tilbagebetaling af de beløb, der er betalt for erhvervelsen af de pågældende kapitalinstrumenter.
- 78 Dette gælder så meget desto mere i den foreliggende sag i lyset af den omstændighed, at den tilbagebetaling, der er omhandlet i hovedsagen, kræves af efterfølgeren til det kreditinstitut, der er under afvikling, mens den betaling, der er fastsat i dette direktivs artikel 75, sammenholdt med artikel 101, stk. 1, litra e), heri, ikke bæres af denne efterfølger, men af afviklingsfinansieringsordningen.
- 79 Sagsøgerne i hovedsagen har i øvrigt i det væsentlige gjort gældende, at der er sket en begrænsning af deres ret til en effektiv domstolsbeskyttelse for så vidt angår deres ret til at anlægge sag om ugyldighed af en aftale om tegning af aktier eller kapitalinstrumenter konverteret til aktier.
- 80 Det bemærkes i denne henseende, at ifølge fast retspraksis udgør den i chartrets artikel 47 sikrede ret til domstolsbeskyttelse ikke et absolut prærogativ, og udøvelsen heraf kan være genstand for restriktioner, der er begrundet i formål af almen interesse, som Unionen forfølger. Følgelig, og således som det fremgår af chartrets artikel 52, stk. 1, kan der kun indføres begrænsninger, såfremt disse begrænsninger er nødvendige og faktisk svarer til mål af almen interesse, der forfølges, og ikke, når henses til deres formål, indebærer et uforholdsmæssigt og uantageligt indgreb i det centrale indhold af de således beskyttede rettigheder (dom af 19.12.2019, Deutsche Umwelthilfe, C-752/18, EU:C:2019:1114, præmis 44, og dommen i sagen Banco Santander (Bankafvikling Banco Popular), præmis 47).

- 81 Endvidere har Domstolen allerede fastslået, at selv om det klart er af almen interesse at sikre en stærk og konsekvent beskyttelse af investorerne inden for EU, kan denne interesse således ikke i alle tilfælde anses for at gå forud for den almene interesse i at sikre det finansielle systems stabilitet (jf. i denne retning dom af 19.7.2016, Kotnik m.fl., C-526/14, EU:C:2016:570, præmis 91, af 8.11.2016, Dowling m.fl., C-41/15, EU:C:2016:836, præmis 54, og dommen i sagen Banco Santander (Bankafvikling Banco Popular), præmis 36).
- 82 Ved – således som det er anført i nærværende doms præmis 55 – forud for andre at lade aktionærer og kreditorer bære tab, der lides af et kreditinstitut eller investeringsselskab, tager direktiv 2014/59 sigte på at sikre det finansielle systems stabilitet i Unionen. Det fremgår endvidere af dette direktivs artikel 32, stk. 1 og 5, sammenholdt med 49. betragtning hertil, at en sådan procedure kun finder anvendelse under ekstraordinære økonomiske omstændigheder og ekstreme hastetilfælde, når det pågældende kreditinstitut eller investeringsselskab ikke kan likvideres ved almindelig insolvensbehandling uden at destabilisere det finansielle system i Unionen.
- 83 Selv om bestemmelserne i direktiv 2014/59 forhindrer sagsøgerne i hovedsagen i sag C-775/22 i efter vedtagelsen af afviklingsafgørelsen at anlægge et ugyldighedssøgsmål med påstand om tilbagebetaling af beløb betalt på tidspunktet for erhvervelsen af de kapitalinstrumenter, der er omhandlet i hovedsagen, kan de imidlertid kræve tilbagebetaling eller erstatning i henhold til den beskyttelsesmekanisme, der er fastsat i dette direktivs artikel 73-75, og med henblik herpå anlægge et søgsmål. Domstolen har allerede fastslået, at den værdiansættelse, der er fastsat med henblik herpå i direktivets artikel 74, kan anfægtes uafhængigt af afgørelsen om at gennemføre en afvikling (dommen i sagen Banco Santander (Bankafvikling Banco Popular), præmis 49).
- 84 En afviklingshandling, således som den følger af Kommissionens afgørelse om godkendelse af en afviklingsordning, kan endvidere være genstand for et annulationssøgsmål i henhold til artikel 263, stk. 4, TEUF (jf. i denne retning dom af 18.6.2024, Kommissionen mod Afviklingsinstansen, C-551/22 P, EU:C:2024:520, præmis 96). Et sådant søgsmål indgår i aktionærernes og kreditorernes effektive domstolsbeskyttelse, ligeledes for så vidt som en eventuel annulation af en afviklingshandling gør det muligt at anlægge et søgsmål om ugyldighed af aftalen om tegning af aktier eller kapitalinstrumenter konverteret til aktier.
- 85 Henset til ovenstående betragtninger skal det eneste forelagte spørgsmål i sag C-775/22 besvares med, at bestemmelserne i direktiv 2014/59, bl.a. artikel 34, stk. 1, litra a) og b), samt artikel 38 heri, skal fortolkes således, at efter en fuldstændig nedskrivning af aktiekapitalen i et kreditinstitut under afvikling er disse bestemmelser til hinder for, at de personer, der har erhvervet kapitalinstrumenter, som i forbindelse med denne afvikling er blevet konverteret til aktier i dette kreditinstitut, hvilke efterfølgende er blevet overført til et andet kreditinstitut, mod dette sidstnævnte institut anlægges et søgsmål om ugyldighed af aftalen om tegning af de nævnte kapitalinstrumenter i henhold til national ret, som, henset til dets tilbagevirkende kraft, ville medføre tilbagebetaling af modværdien af disse kapitalinstrumenter med tillæg af renter fra aftalens indgåelse.

Sagsomkostninger

- 86 Da sagens behandling i forhold til hovedsagernes parter udgør et led i de sager, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne. Bortset fra nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Første Afdeling) for ret:

- 1) Bestemmelserne i artikel 34, stk. 1, litra a) og b), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15. maj 2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af Rådets direktiv 82/891/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/24/EF, 2002/47/EF, 2004/25/EF, 2005/56/EF, 2007/36/EF, 2011/35/EU, 2012/30/EU og 2013/36/EU samt forordning (EU) nr. 1093/2010 og (EU) nr. 648/2012, sammenholdt med bestemmelserne i artikel 53, stk. 1 og 3, og artikel 60, stk. 2, første afsnit, litra b) og c), heri,

skal fortolkes således, at

efter en fuldstændig nedskrivning af aktiekapitalen i et kreditinstitut under afvikling er disse bestemmelser til hinder for, at de personer, der har erhvervet kapitalinstrumenter, der er blevet konverteret til aktier i dette institut inden vedtagelsen af afviklingshandlinger over for dette, anlægger et erstatningssøgsmål mod dette institut eller mod den enhed, der har efterfulgt dette, på grund af mangelfulde eller urigtige oplysninger givet i prospektet – såsom det erstatningssøgsmål, der er fastsat i artikel 6 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/71/EF af 4. november 2003 om det prospekt, der skal offentliggøres, når værdipapirer udbydes til offentligheden eller optages til handel, og om ændring af direktiv 2001/34/EF – eller på grundlag af national ret anlægger et søgsmål, hvori der nedlægges påstand om, at aftalen om tegning af disse kapitalinstrumenter erklæres ugyldig, og som – henset til sin tilbagevirkende kraft – fører til tilbagebetaling af modværdien af disse oprindeligt erhvervede kapitalinstrumenter, som derefter er konverteret til aktier, med tillæg af renter fra datoen for aftalens indgåelse.

- 2) Bestemmelserne i direktiv 2014/59, bl.a. artikel 34, stk. 1, litra a) og b), samt artikel 38 heri,

skal fortolkes således, at

efter en fuldstændig nedskrivning af aktiekapitalen i et kreditinstitut under afvikling er disse bestemmelser til hinder for, at de personer, der har erhvervet kapitalinstrumenter, som i forbindelse med denne afvikling er blevet konverteret til aktier i dette kreditinstitut, hvilke efterfølgende er blevet overført til et andet kreditinstitut, mod dette sidstnævnte institut anlægger et søgsmål om ugyldighed af aftalen om tegning af de nævnte kapitalinstrumenter i henhold til national ret, som, henset til dets tilbagevirkende kraft, ville medføre tilbagebetaling af modværdien af disse kapitalinstrumenter med tillæg af renter fra aftalens indgåelse.

Underskrifter